

Sygn. akt **X K 949/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział X Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Magdalena Barska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G. – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 17 stycznia 2018 roku i 27 kwietnia 2018 roku sprawy

R. B. (B.), syna H. i M. z domu S., urodzonego w dniu (...) w E.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 01 kwietnia 2017 roku w G. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości potwierdzonym badaniem urządzeniem typu A.: I badanie – 0,34 mg alkoholu etylowego/dm³ wydychanego powietrza, II badanie – 0,37 mg alkoholu etylowego/dm³ wydychanego powietrza oraz urządzeniem typu Alkometr A 2.0: I badanie – 0,27 mg alkoholu etylowego/dm³ wydychanego powietrza, II badanie – 0,27 mg alkoholu etylowego/dm³ wydychanego powietrza, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. ustalając, iż oskarżony **R. B.** dopuścił się popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia, to jest występku z art. 178a § 1 k.k. oraz uznając, iż wina oskarżonego, jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne przeciwko **R. B. (B.)** na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **R. B. (B.)** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 1000, 00 złotych (jeden tysiąc złotych),

III. na mocy art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. B. (B.)** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,

IV. na mocy art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie III (trzecim) wyroku środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 01 kwietnia 2017 roku do 30 kwietnia 2018 roku,

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 616 § 1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **R. B. (B.)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 200, 00 zł (dwieście złotych i 00/100), w tym kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 949/17**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 marca 2017 roku w godzinach od około 20.00 do około 24.00 R. B. spożywał u siebie w domu alkohol. R. B. spożył łącznie około pięciu piw o pojemności 0,5 litra każde, nie w tym czasie nie jadł. Następnie około godziny 24.00 położył się spać.

dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 26-27, k.111v-112; protokół z przebiegu badania k.6-v,8-v; świadectwo wzorcowania k.7-v, 9-v; notatka urzędowa k.1-2

W dniu 01 kwietnia 2017 roku około godziny 06.00 do R. B. zadzwoniła klientka z reklamacją okna, które u niej zamontował. R. B. postanowił do niej pojechać i z tego względu przed godziną 07.00 tego dnia wsiadł do swojego samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjny (...), a następnie udał się nim w kierunku dzielnicy G. – S..

Następnie w na ulicy (...) w G. R. B. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji K. K. i B. D.. W trakcie kontroli drogowej, z uwagi na wyczuwalny od niego zapach alkoholu, został on poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem typu AlcoQuant 6020 plus, które w tym dacie było sprawne. Pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 07.03 wykazało, że R. B. miał 0,34 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy drugie badanie o godz. 07.18 wykazało zawartość 0,37 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Błąd pomiaru tym urządzeniem przy wartości odniesienia 0,25 mg/l wynosi (-) 0,01 mg/l, a niepewności pomiaru wynosi 0,01 mg/l. Następnie przeprowadzono badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. A 2.0, które w tej dacie było sprawne. Pierwsze badanie przeprowadzone tym urządzeniem o godz. 07.28 wykazało, że R. B. miał 0,27 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy drugie badanie o godz. 07.30 wykazało zawartość 0,27 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Błąd pomiaru tym urządzeniem przy wartości odniesienia 0,25 mg/l wynosi 0,00 mg/l, a niepewności pomiaru wynosi 0,02 mg/l.

dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 26-27, 111v-112; protokół z przebiegu badania k.6-v,8-v; świadectwo wzorcowania k.7-v, 9-v; notatka urzędowa k.1-2; protokół zatrzymania osoby k.3-v; pokwitowanie k.5; zeznania świadka K. K. k.16-18

R. B. posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest kucharzem - kelnerem. Jest żonaty, ma trójkę dzieci. Dwoje dzieci pozostaje na jego utrzymaniu. Jest przedsiębiorcą, uzyskując dochody rzędu 3.000 zł miesięcznie. Posiada majątek w postaci samochodu osobowego. Nie był leczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. Nie jest uzależniony. Nie był uprzednio karany.

dowody: karta karna k.32-34, 36-38, 116, 118; dane z wyjaśnień oskarżonego k.26-27, k.111-v; dane dotyczące odbycia kar k.87-101;

R. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia.

vide: wyjaśnienia oskarżonego z k. 26-27, 111v-112

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka K. K. oraz dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w toku posiedzenia, których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu występku, jak i wina R. B. nie budzą wątpliwości.

Sąd, czyniąc ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie, oparł się na zeznaniach złożonych przez funkcjonariusza Policji K. K., ujawnionych w trybie art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k. W ocenie Sądu świadek w sposób spójny i rzeczowy opisał okoliczności związane z przeprowadzeniem kontroli drogowej w dniu 1 kwietnia 2017 roku i stanem oskarżonego ujawnionym w jej toku. Omawiane zeznania nie zawierają przy tym nieścisłości, a ich treść nie wskazuje na to, ażeby świadek starał się nadmiernie obciążać oskarżonego. Co więcej, zeznania tego funkcjonariusza

korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym przede wszystkim z wynikami przeprowadzonych u oskarżonego pomiarów alkoholu w wydychanym powietrzu, a także z wyjaśnieniami samego oskarżonego, który przecież swojemu sprawstwu nie zaprzeczył.

Sąd dał wiarę również wyjaśnieniom oskarżonego – w przedmiotowej sprawie nie zachodziły bowiem jakiegokolwiek okoliczności, które przemawiałyby za uznaniem, iż nie są one oparte na prawdzie. Oskarżony w sposób rzeczowy, choć nieco lakoniczny, opisał swoje czynności w dniu 31 marca 2017 roku, w szczególności przyznał, że spożywał tego dnia w godzinach wieczornych alkohol, a także podał jego rodzaj i ilość. Ponadto, opisał on okoliczności, w jakich doszło w dniu 1 kwietnia 2017 roku do rozpoczęcia prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego, a także do jego zatrzymania w celu kontroli drogowej, a dalej do wykonania z jego osobą badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wartość dowodową jego twierdzeń potwierdzają materiały zebrane w aktach, w szczególności protokoły z kontroli urządzeniami testującym, a także zeznania świadka K. K., a tym samym brak podstaw, ażeby odmówić im wiary.

Sąd dał także wiarę dokumentom ujawnionych w trybie art. 343 § 4 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana w przedmiotowej sprawie; zostały one bowiem sporządzone przez osoby uprawnione do ich wystawienia i brak w sprawie jakichkolwiek danych, które mogłyby podważyć ich prawdziwość. Nadto, w odniesieniu do karty karnej oskarżonego z dnia 16 lutego 2018 roku (k.118) Sąd pragnie podkreślić, że z jej treści wprost wynika, że uprzednie wyroki skazujące, wydane wobec oskarżonego, uległy zatarciu, a tym samym, stosownie do art. 106 k.k., uznawać je należy za niebyłe, a samego oskarżonego – za osobę niekaraną. Natomiast dokumenty w postaci protokołów badań za pomocą urządzeń kontrolnych stanowią potwierdzenie zawartych w nich danych i stopnia nietrzeźwości R. B..

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony rozpoczynając jazdę samochodem wiedział przecież, że poprzedniego wieczora, a zatem kilka bądź kilkanaście godzin wcześniej spożywał alkohol, znał też jego ilość. Miał on również świadomość, jeżeli uwzględni się jego wiek i doświadczenie życiowe, że ilość spożytego przez niego alkoholu była na tyle znaczna, że wsiadając za kierownicę samochodu przed godziną 07.00 rano mógł nadal znajdować się pod jego wpływem. Wskazania wiedzy oraz zasady logicznego rozumowania nie pozostawiają zatem wątpliwości, iż przewidywał on, iż będzie kierować pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości. Mimo tego rozpoczął on jazdę tymże pojazdem i kontynuował on ją aż do czasu jego zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji, co wskazuje z kolei, że godził się on z tym, że popełnia czyn zabroniony jako przestępstwo. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego jednak i prowadził samochód w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość została opisana tak w wyroku, jak i w ustaleniach faktycznych niniejszego uzasadnienia. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Mając jednak na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzucanego oskarżonego, jak również jego właściwości,

warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec R. B. dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66 § 1 k.k., Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Natomiast § 2 tego artykułu statuuje, że warunkowe umorzenie stosowane jest do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Stwierdzić należy, iż warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione; przestępstwo zarzucone oskarżonemu jest bowiem zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 2. Ponadto, oskarżony nie był dotychczas karany, w szczególności zaś za przestępstwo umyślne – jak wynika bowiem z treści danych o karalności oskarżonego, datowanych na 16 lutego 2018 roku, nie figuruje on w Krajowym Rejestrze Karnym, a uprzednio wydane przeciwko niemu wyroku uległy już zatarciu. W ocenie Sądu zachodzą także pozostałe warunki umożliwiające zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Zarówno bowiem stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się R. B. jak i stopień jego zawinienia, nie są znaczne; nadto, jak zostało to wyżej wskazane, okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego - w tym wyjaśnień oskarżonego przynajmniej się do winy, nie budzą wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115 § 2 k.k., uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru oskarżonego. R. B., choć prowadził samochód osobowy w stanie nietrzeźwości i uczynił to umyślnie, to jednak owa umyślność przybrała formę zamiaru ewentualnego. Oskarżony czynił to w godzinach wczesnorannych, a zatem przy niezbyt dużym natężeniu ruchu drogowego. Co więcej, zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu, przy uwzględnieniu granicy błędów i niepewności pomiaru określonego w świadectwie wzorcowania, w niewielkim stopniu przekraczała określony ustawowo stan nietrzeźwości. Oskarżony nie został ponadto zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji z uwagi na naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, np. przekroczenie dopuszczalnej prędkości, lecz do rutynowej kontroli drogowej. Popełniony przez oskarżonego występki miał przy tym charakter incydentalny. Z tego też względu Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu oraz stopień jego zawinienia nie były znaczne.

Wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, zwrócić należy uwagę, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym, a także wyraził skruchę. Jest pracującym mężczyzną, posiadającym na swoim utrzymaniu dwojkę dzieci i nie był uprzednio karany sądownie, co – przy uwzględnieniu jego wieku – uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k., warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko R. B. na okres próby wynoszący jeden rok. Sąd uznał, iż taki właśnie czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k., o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd uznał, iż świadczenie to, w wysokości określonej w niniejszym wyroku, wzmocni korzystne oddziaływanie na sprawcę, stwarzając podstawy do przekonania, że zastosowany środek probacyjny, choć nie stanowi skazania oskarżonego za popełnienie zarzucanego mu czynu, to jednak nie oznacza wykluczenia jakiegokolwiek formy jego odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa. Wysokość świadczenia dostosowana została również do możliwości zarobkowych oskarżonego.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 67 § 3 k.k., umożliwiająca Sądowi orzeczenie wobec oskarżonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Środek ten zgodnie z treścią art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 3 k.k. orzeka

się w latach, od 1 roku do 2 lat. W ocenie Sądu roczny okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie adekwatny do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości jego czynu oraz spełni zakładane cele wymierzenia tego środka, tj. wyeliminuje oskarżonego spośród osób prowadzących pojazdy mechaniczne, zapewniając tym samym w okresie jego trwania bezpieczeństwo pozostałym uczestnikom ruchu. Na mocy przepisu art. 63 § 4 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 01 kwietnia 2017 roku do dnia wydania wyroku, tj. do dnia 30 kwietnia 2018 roku.

Ponadto, na mocy art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.), Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w sprawie w kwocie 200, 00 zł, w tym również kwotą 100,00 zł tytułem opłaty. Sąd nie znalazł bowiem żadnych podstaw do zwolnienia R. B. od ich poniesienia. Oskarżony jest osobą pracującą i to jego zawinione zachowanie spowodowało wszczęcie postępowania karnego, którego koszty winien w związku z powyższym ponieść.